Кваліфікаційна магістерська робота на тему:

Виявлення художньо-естетичних особливостей ілюстрування збірки авторських віршів «Роздуми юності»

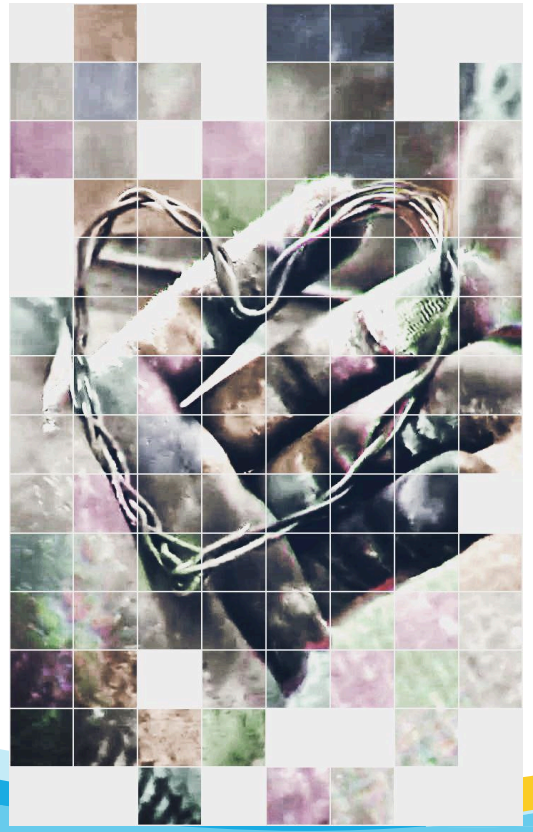
Виконала студентка
групи 8.0223-з
Олександра Герцій

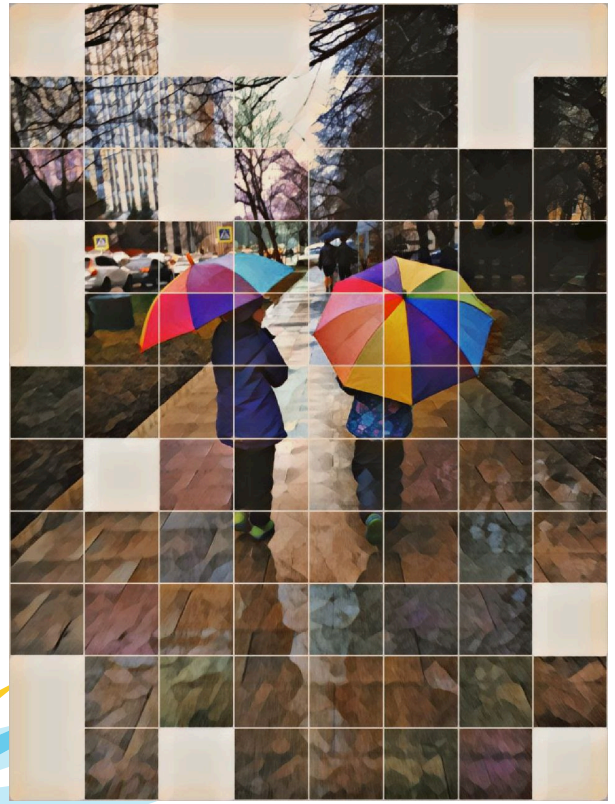
- **Актуальність** дослідження художньо-естетичних особливостей ілюстрування збірки авторських віршів полягає в необхідності глибшого розуміння взаємозв'язку між літературою та образотворчим мистецтвом. Ілюстрація є потужним інструментом, який здатний підсилити емоційний вплив поетичного тексту, створити додаткові асоціації та інтерпретації.
- **Головним завданням** поезії є підвищене емоційне подання та можливість яскравіше донести образ чи передати почуття від автора до аудиторії.
- **Мета дослідження** полягає у комплексному аналізі художньо-естетичних особливостей ілюстрування збірки авторських віршів «Роздуми Юності» з метою виявлення взаємозв’язку між візуальним та вербальним мистецтвом, а також визначення впливу ілюстрацій на сприйняття поетичного тексту читачем.

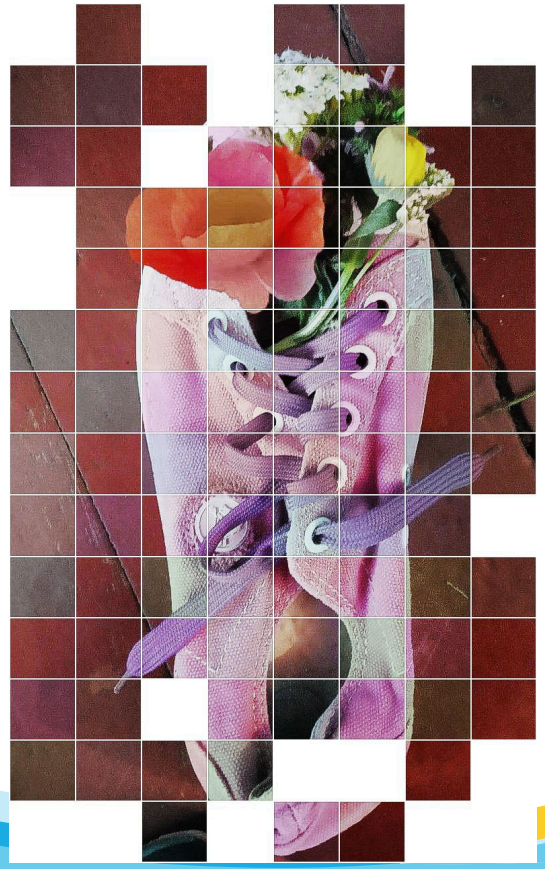
- Обкладинка авторської збірки віршів

Авторські ілюстрації

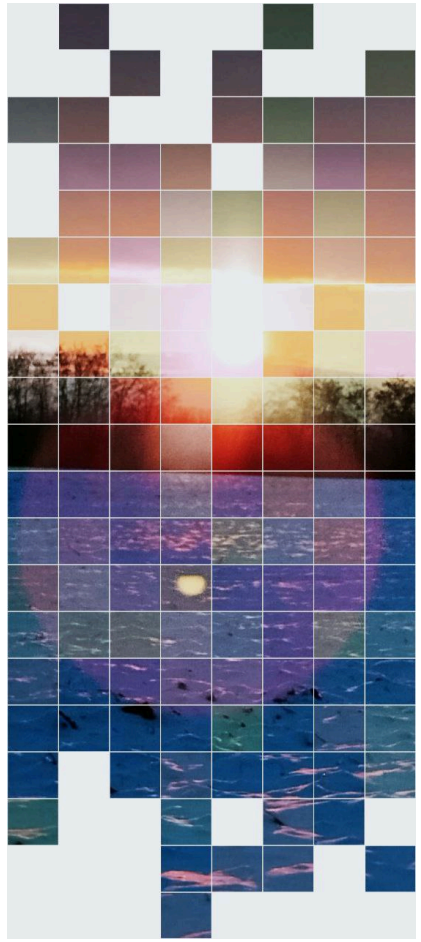

Розвороти збірки

ЖОВТА КВІТКА

Розцвіла жовта квітка в саду,
Сонцем напоєна, світлом вкрита.
В її пелюстках — проміння дощу,
Ніжна і тепла, мов рання зірка.

Золотом сяє серед трави,
Тягнеться вгору до сонця близького.
Навколо її танцює бджола,
Відчути мить радості й дива простого.

Жовта квітка — промінь тепла,
У сірий день додає ясності.
З нею приходить відчуття весни,
І світ здається сповненим щастя.

7

8

СІТКА

Сітка тендітна тримає квітку,
Немов полонений промінь весни.
Тягнеться ніжно до сонця злітку,
Мов просить звільнити з тісної стіни.

Пелюстки ніжні, мов краплі світла,
Тремтять у неволі, але цвітуть.
Сітка тримає, а квітка все мріє,
Про вільний простір, де зорі живуть.

Нехай її зв'язано, серце — живе,
Зростає надія, мов новий паросток.
І в сітці невидно, але все ж є,
Воля квітки, що лине, як ніжний змах крил.

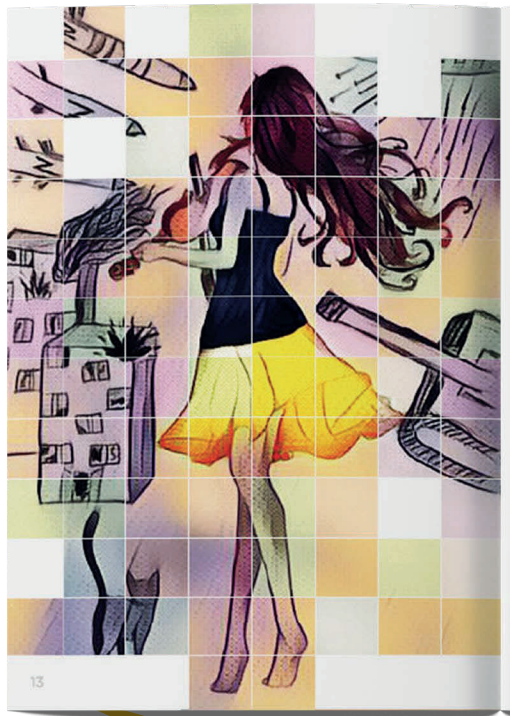
3

ОЛЕКСАНДРА ГЕРЦІЙ

РОЗДУМИ ЮНОСТІ

ЗБІРКА ВІРШІВ

4

Кров'ю і сльозами полита земля,
Голос стогону чути в полях.
Здригнувся світ, і розділилась тиша,
Війна — це страх, що у серце диха.

Дим піднімається в небо сиве,
Там, де раніше співали зливи.
Залізо і вогонь на кожному кроці,
Живі обіймають тінь на роздоріжжі.

Міста вже не знають спокою сну,
Вогні палають у глибину.
Ті, хто залишився, тримаються міцно,
Вірять у світло, борються вірно.

Мати обіймає листа з фронту,
Очі мовчать, а серце кричить.
Ми всі у цій битві, ми всі у цій рані,
Допоки жива пам'ять, війна не спинить.

Але де світло, там і надія,
І в кожній душі — незламна мрія:
Що прийде день, коли впаде тиша,
І світ засміється знову, як раніше.

Чорно-біле фото — мов тінь часу,
Де світ застиг у простоті й красі.
Там спогадів тонка, крихка прикраса
Танцює в сутінках душі.

На фотопапері — лице без барви,
Очі живі, мов у минулого снів.
У зморшках світла — історії вправи,
У кожній тіні — безліч слів.

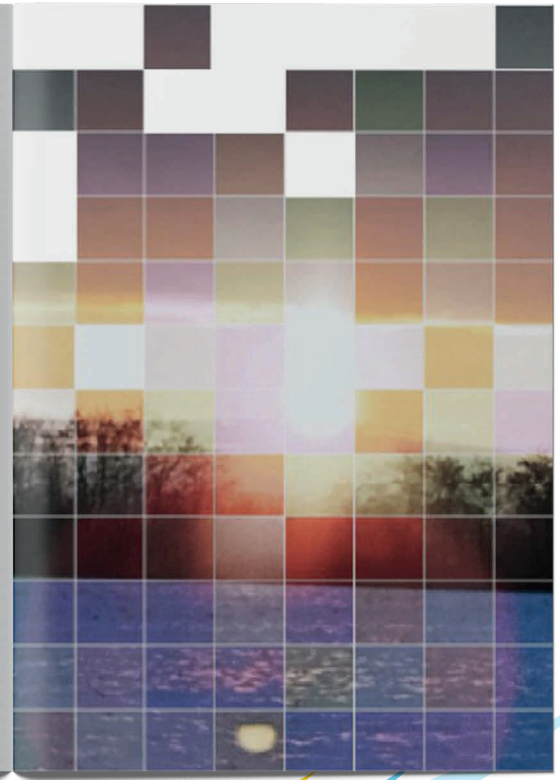
Тут сміх і сльози, і дотик вітру,
Що линув з полів чи міст.
Життя без фільтрів, без блиску хитру —
Лише справжність часу в обіймах кисть.

Чорно-біле фото — мов вірш про вічність,
Де все звучить у тиші між рядків.
Воно — обіцянка, любов і таємничість.

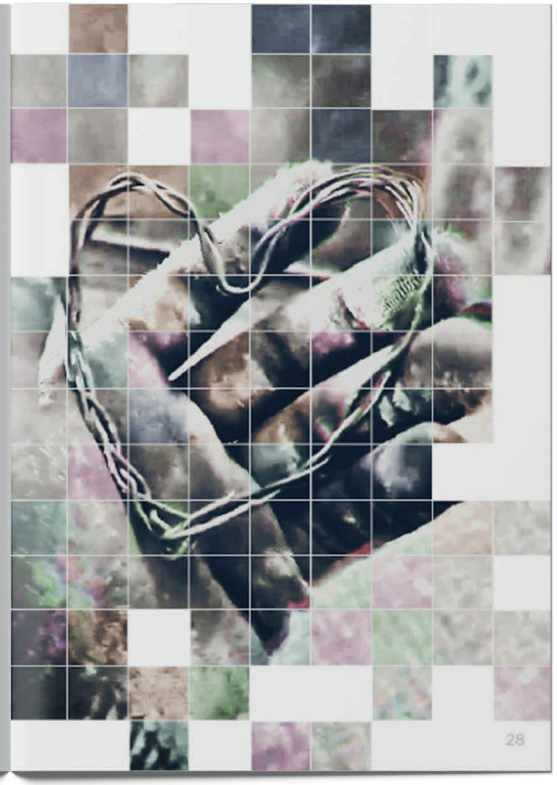

Закат палає, мов мрія ясна,
Розливає проміння крізь тіні й роки.
Юність сміливa, душа голосна,
Несе обіцянки у нові світи.

Надія палає, як вечірній вогонь,
Веде за собою, дарує політ.
Молодь будує свій день крізь безсонь,
І світло їх мрій осяває весь світ.

Жаль, що ти мені не пишеш
Так як раніше, вже мабуть не буде
Та й взагалі, час якось нас вкінець
роз'єднав
Ти там, а я тут і все якось плине собі
в небуття
Мені іноді важко, дуже...
Іноді плачу в подушку.
А ти як там, може розкажеш?
Я думаю скоро вже сядемо, як в старі
добрі часи, за чашкою м'ятного чаю про
все поговоримо опівночі.
Я звичайно ж буду все емоційно
так розповідати, руками сильно
жестикулювати.
А ти як завжди сидітимеш напроти і з
посмішкою на обличчі про все будеш
слухати.

Дякую за увагу!

